

Versailles den 27 Juli. Nationalförsamlingen förkastade Robins förslag att uppskjuta förhändlingen af lagarna om upphävande af hand-istraktaterha och flaggtilläggsafgiften (?), hvilka lagars antagande förordas af budgetukskottet; deremot beslöts på förslag af hertig de Broglie, att frågorna skulle förekomma på måndagen och farierna därefter begynna.

eller honom uppkallade lärar — utgaf sin »The Descent of Man» (»Människans härleddning»), utkom i England ett nytt arbete av hans hand, hvori han tager sig den svårvaagligen försökt att få till stånd.

uppgiften före att seder
sernas uppkomst och
äfven om att där si

ärven som att, der så befinnits möjligt, att sätta jämförelser med förhållandet i detta hänseende hos djuren, framför allt de i tamtilfälnd lefvande. Detta nya arbetens titel är följande: »The Expression of the Emotions in Man and Animals». Darwin behandlar det samma frågor, som litet bvar känner till eburu de flesta personer säkerligen föga eller intet hafta vidare reflektat över dem, och hvilka böra vara af ganska mycket intresse samt med nöje läses af hvem som helst. Därtill kommer, att Darwins arbeten blifvit öfverflyttade till Europas alla försämliga språk, och att hans lära gifvit anledning till uppkomsten af en hel literatur, utgör detta kunn ett ytterligare skäl för oss att sätta våra läsare i kännedom om den engelske naturforsakrens här ofvan nämnda arbete, hvilket helt viset skall ådra sig en lika välförtjent uppmärksamhet som åtskilliga föregående af hans hand, ebura det trolingen ej röser det häftiga motstånd, som kommit t. ex. »Människans härledsling» till del af Darwins vedersäkare. Dävi nu gå att meddela en sammanträngd framställning af innehållet i »The Expression etc.», äro vi de första att vinkanna, det ett sådant företag är förknippadt med icke ringa svårigheter, och att vår framställning icke gör anspråk på att vara något annat än ett omnämnde af de viktigaste momenten i Darwins arbete, hvilket sjelft är så innehållsrikt och koncist, att det ej ens kan sättas i fråga att i ett par artiklar lemn: någon fullständig och uitömnande redogörelse för det samma. Vi skola alltså känna oss med att, såsom nyssades, framhålla dess huvudpunkter och dess resultat, till hvilka Darwin kommit.

I en temligen vidlyftig inledning uppriksnas Darwin de mera framstående författare, hvilka före honom hafta skrifvit om uttrycket, och framhåller bland dessa särskilt sir C. Bell, dr Duchenne och hr Pierre Gratiolet, ur hvilkas arbeten Darwin har hemtit värdefulla upplysningar. Alla de författare, som skrifvit om detta ämne, hafta — säger Darwin — varit fullkomligt öfvertygade, att de nu extisterande arterna, således även människan, kommit till i sitt nu varande skick, bvaraf en af dessa författare dragit den slutsatsen, att emakna af våra ansigtsmuskler fro blottta instrument för uttrycket och särskilt hafta erhållits för detta Andamål. Härmed invänder Darwin, att enden simpla omständigheten, att de menniskolika aporna ega samma ansigtsmuskler som vi, gör det högeligen osannolikt, att dessa muskler, då fråga är om oss, skulle tjena uteslutande till att framställa uttryck, ty ingen skulle väl vilja medgifva, att aporna blifvit begåvade med särskilda muskler endast för att frambringa sina förskräckliga grimacer. Vidare påstår samme författare, att det hos de lågre djuren icke finnes något uttryck, som ej i mer eller mindre grad kan bänföras till deras viljehandlingar eller nödvändiga instinkter. Härpå svarar Darwin, att bundens sätt att uttrycka kärlek och ödmjukhet icke mera kunna förklaras såsom handlingar af vilja eller instinkt än en människas strålande ögon och leende uppsym, då hon näster en gammla rän.

Darwin å sin sida betraktar naturligtvis detta ämne ur en annan synpunkt, nämligen i samband med sin åsigt om arternas utveckling från några få, lågt stående urformer, och anser, att åtskilliga uttryck hos människan, t. ex. härets resande vid ytterlig försökelse eller tändernas blottande vid häftig vred, näppeligen kunna förklaras annat än enligt den åsichten, att människan en gång i tiden existerade i ett mycket lågre tillstånd än nu är förhållandet. »Vissa uttryckes gemensamhet hos skilda, ebura besläktade arter, t. ex. samma ansigtsmusklers rörelser hos människan och åtskilliga apor vid skratt, blir i något mån begränsligare, om vi tro på deras härledning från en gemensam urform. Här å-

ning från en gemensam stamfar». För den, som antager, att alla djurs hyggnad och vanor blifvit gradvis utvecklade, skall frågan om uttrycket — menar Darwin — visa sig i ett nytt ljus.

För att utreda detta invecklade ämne och för att förvissa sig, i hvilken grad särskilda rörelser i dragen och olika åtbörder bilda uttryck för vissa själstilstånd, har Darwin gått till väga på flere olika sätt. För det första har han anställt noggranna iakttagelser på sina egna och andras barn, emedan mänskian i denna ålder ännu ické hört sig att bemästra sina sinnesrörelser och beherska sina drag. För det andra har han samlat en mängd uppgifter om sinnessvaga och till sjället ejuks personer, emedan dessa äro underkastade mycket starka lidelse och gifva dessa fritt spel. För det tredje har han begagnat sig af iakttagelser, som blifvit gjorda vid att låta elektricitet inverka på vissa muskler i en mans ansigte, hvarigenom åtskilliga uttryck frambringades. För det fjerde har Darwin genom att flitigt studera afbildningar af berömda målare och bildhuggares arbeten sökt vinna nyttiga upplysningar för sitt verk, men häraf, enligt hvad han uppgifver, dragit föga nytta, emedan resönheten i tvifvelsutsat är hufvuduppgiften i konstverk, och starkt sannamandriga ansigtsmuskler förstörs skönhetens. För det femte ansäg Darwin det vara af största vigt att förvissa sig, huruvida samma uttryck och åtbörder äro vanliga bland alla mänskioracer, särskilt bland dem, som plägt endast litet omgångs med europeer. »Om samma rörelser i dragen eller hos kroppen äro uttryck för samma sinnesrörelser hos åtskilliga mänskioracer, kusua vi med mycken sannolikhet sluta, att sådana uttryck äro verkliga, d. v. s. medfödda eller instinktmeessiga. Konventionella uttryck eller åtbörder, hvilka af individen förvärfvats i en tidig lefnadsålder, skulle sannolikt hafva blifvit olika hos skilda racer, såsom bändelsen är med doras språk». För att skaffa sig visshet härom kringssläckade Darwin år 1867 åtskilliga härpå syftande frågor och erörl på dem fyrtiosex svar från de mest skilda ställen på jorden. För det sjette och sista har han aktifgjort på åtskilliga passioners uttryckande hos några bland de allmänna djuren, en sak, hvilken han anser vara af största vigt, alldenstund den blewne särkeste grunden till förfallmänliganden af mänskorna.

grundan till förslagsmångadet är orsakerna eller ursprunget till de olika uttrycksnära rörelserna. Då man anställer iakttagelser på djur, bedrages man icke så lätt af sin inbillning, som då fråga är om människan, hos hvilken man — säger Darwin i sammanhang härmad — lätteligen inbillar sig se den rörelse, som man af omständigheternas beskrif- felse har anledning att vänta. Hos djuren kan man deremot vara förvissad, att deras uttryck icke äro konventionella.

eller nära beslägtade åfdehningars. Dessa trene præciper äro följande: 1:o att nyttiga vanor äro inbördes förbandna, 2:o motsatsens eller antithesens princip och 3:o att vissa handlingar häfuya från nervsystemets beskaf- fehet samt äro oberoende af viljan och till en viss grad äfven af vanan.

Läatom oss nu i största korthet redogöra för dessa trene præciper, hvilka ligga till grund för Dawiess hela åskrädningsätt och hans framställning af uttryckene för de olika sinnesrörelserna och förmågorna.

hällsdramat.
3.
Grefvarne Adlerberg.
Den, som hade den lyckan att under »den goda, gamla tiden«, d. v. s. under den »store« Nikolans tid, få resa till Petersburg i postvagn och tillbringa sina hvilcoftunder i kejserrliga, ryska poststationer »statstramus« kunde skäkerligen aldrig glömma ett porträtt, som tjenade till prydnad i hvart och ett af dessa i ljusgrönt målade rum och förestälde en uniformerad, lättbeväpnad soldat.

verstätt alla de pliggamma besvärligheterna under denna resa och kommit fram till Petersburgs på gardeskaserens kaj belägna posthus för att här visa, att man vederbörligen »förpassad« hade öfverakrigit det heliga Rysslands gräns, så hade man under vintertidens och den njutningstiden att få se samme man, som hade utvecklat en förti att åtta års ålder.

wind

till oljefärgstafan och h

Nak som ett ljus stod der i generalsumform eller i en rödfäderad palefot militärn en liten herre med korpsvart hår och mustascher, rullande sina ögon längsamt omkring och med armen stött mot en sädja, hvilken en ung löjtnant hade kunnat afguds honom. Att gissa denna herres ålder var alldeles omöjligt, ty allt på honom var konstprodukt, och enda tangor påstodo, att inschärfaren af platsen *N* i på stora testern, då han om aftonen klädde af sig, var idel ejd åttes kropp. Om man frågade efter namnet på denne märkvärdige person, erhöll man det förvinade svarat: »Hurut känner ni inte greve Vladimir Feodorovitsch? Det är ju Adlerberg!«

Greve Vladimir Feodorovitsch Adlerberg, minister för det kejserliga huset, generalpostdirektör, generaladjutant, general vid infanteriet och riddare af alla möjliga ryska och icke ryska ordnar, var kejsar Nikolaius' skugga och skötessvän, liksom hans son greve Alexander Adlerberg är Alexander II:s hushållsminister, generalsadjutant och skötessvän. Grevven *N* i hade icke alltid varit greve eller förmakherre. Hans far, en fattig, okänd övreverste vid armén, dog, då sonen var helt ung, och dennes följe sin mor till Petersburg, då denna tillträddé sin befattnings som föreståndeska för en fruntimmerspension, hvilken plats hon hade erhållit genom beredning af kejsarinnan Maria Feodorovna (Paula Isenka). Nödorfuftigt utbildad i en militärskola, blef den aktade direktorisens son ofta kallad att delta i de krigiska lekar, med hvilka kejsarinnans yngsta söner, Nikolai och Michael, fördrevs sm sträfamma ungdoms dagar. Som den unge officern derigenom tidigt blef känd af den kejserliga familjen, hade han redan i sitt tjugoförde år den lyckan att bli utkort till adjutant åt hans kejserliga höghet storfursten Nikolaius och att göra sig onmärklig för denne. Också kunde ingen göra sig större förhoppning på en sådan lycka än Vladimir Feodorovitsch. Denne var nämligen typen för en äkta, veritabel gardesofficer: okunnig, men lojal, lättanständig, men gentil, tom, men med otadlig hällning, ständigt väl rakad, sorgfältig klädd, noggrana i tjänsten, värdsfull kven i sitt intimaste umgänge med sin herskare, tyttilsten, med ett jemt lynne och en lika jemt långdrägdhet, utan alla högre intressen och rostaf i övertygelsen om att blind lydnad är sterlandsvännens lika väl som krigarens och statsmannens högsta dygd. Ända till 1825 var den unge gardesöfversjen (som kände krigaryket lika väl som storfursten, från hvars sida han aldrig vek) en okänd person, en af dessa otaliga gardesofficerar, som man ser vid hvarje hoffest, vid hvarje paradt och på hvarje elegant bal, utan att någonsin fråga efter dem. Hans herskares plötsliga upphöjande på tronen lyfte kven den storfurstlige adjutanten till en icke annan höjd. Att den af alla liberala och humanitära idéer ständigt oberörde mannen icke hade tagit den ringaste andel i 1825 års Decemberuppror; att han icke närmare kände någon af de entusiastiska unga män, som ansågo för en kva att vara invecklade i detta sammansvärjning; att han den ödesdigra 11de (26:e) December liksom nötkrävda tigande paraderat vid sin herres och mäktiges sida och tigande åsett, huru hans kamrater nedsköttes med kartescher, sikt detta faller af sig sjelft, liksom det kven bor sina rika frukter. Vid den undast af högre generaler bestämda kommission, som tillställes för att döma slögfrödrarna, blef han allmänt överraskning den unge Översten på hög

Vid sin kejserliga välskrift kröning visländ med till generalmajor å lo suite, fortsette Vladimirs Feodorovitsch ständigt och onttröttligt sin gagnande verksamhet liksom Hans Majestis skugga och eko, ständigt belyst med den kejserliga nädesolen. Alla högre embeden, som bleföd lediga och icke erforderade några särskilda egenskaper, tillfälle honom också ofter hand. Då är 1841 generalpostdirektörsplatsen blef ledig, var det en naturlig sak att Adlerberg fick överlämna den, liksom att han även skötte den på vertaget sätt, det vill säga, utan afseende på samtidens behov. Då elva år senare generalfältmarsalken förf Volkonski omseider dukade under för den lassjuka, som huserade i den gamle lärde Kilians kropp, föll det sig lifven af sig sjelft, att en under tiden till greve upphöjd kejserlige utställningen blef minister för det kejserliga huset och konsul för samtliga ryska och polska ordnarna. Nikolaius har aldrig haft skäl att angå dessa uttakningar. Medan det staminente någon gång häntade de kejserlige ministerråna, att de motsade Haft och föreslogo reformer, som knorde korra den beständige ordningen, var herr generalpostdirektören och ministern för det kejserliga huset ständigt den lyckliga ställning, att kunna rapportera, att lit befann sig i bästa skick och borde förbliva vid det gamla. Så stark var denna oejmeförlig tatemass lojalitet, att han till och med kunde växa god fot med sin embetsbröder, generaldirektören för väg- och vattenbyggnader, greve Kleinichel, emedan denne var den stillbedde avseriens gunstling. Man sade om den sist nämnde generalpostdirektören, att han med verklig virtusositet förtordt sit begagna sin ställning till befrämjandet af sina personliga fördelar, och ingen kunde mera hitta deraf än generalpostdirektören, hvare hiktar och vagnar voro dömda att är ut och är in nödligas på landsvägarna, hvilken greve Kleinichel aldrig ih reparera. Men det kejserlige lugnet blef aldrig stördt genom någon klagan, och Adlerberg hade aldrig något att förevita sin hedervärde kollega, som kunde skyrta med den oejmeförliga hörjensten att i tjugo års tid halva stärkt sin kejserlige herres motvillja för den farliga inrättning, som allas jernvägar.

Verlden blef gammal och åter ung, d. v. s. Nikolaius dog af sorg över sitt systems bankrott, och Alexander II inledder med sin tronbestigning en ny tidsålder. Men Vladimirs Feodorovitsch blef sedan han alltid varit — den ungtomlige, orubbligt bekräftade mannen med svart hår och skilgö och smärt öjtnantsmidja, hvilken om morgonen läfde sin rapport för kejsaren, derefter inspekterade det passa kejserliga familjen beboende, drack sitt eftermiddagskaffe hos Minna Ivanovna, om aftonen föryddde teatern och derefter begaf sig till de genak, der kejsaren intog sitt ås och spelade sitt parti preference. Den hedervärde patrioten stod dock fast i den liberala sonens gung, som han förr undrade ståt i den konservative faderen. Det kejserlige hane minister hade aldrig befattat sig med politik mera än som nödig var, och om han än dock kunde låta bli att skaka sitt evigt unga hufvud åt Illegenskapens upphäfvande och de öföriga reformerna, kunde han dock uppfylla denna pligt med tillbörig blygsamhet och utan att störa friden hos palatset. Postviseändets förvaltning hade visserligen övergått till andra händer, men på den sogenamnade gamle herrns egen önskan, hvilken nu befana sig i den lyckliga ställning, att han kunde dela hela sin tid mellan sin unge hustru och sin unga hertiginnan. Denna hertiginnan, den ofvan nämnda Minna Ivanovna, var en fet, blond, lettisk sondjänta, hvilken hade kommit till Petersburg för att söka sin lycka, den hon även verkliggen fann. Enda till sin höga ålder hade Adlerberg förblivit trogen den beprövade grundsakten från Fosdien avsyne, att en förmun herra måste hafras sin mottreesse en hane för att vara riktigt fullständig. Hans sista liklik hade varit den hulda lettiskan, hvilken han made lätt gitka sig med ett statard, som hade sin verksamhet i Sibirien, och på detta sätt upphört till ett slags ständsperson.

För två år sedan nedlade grefve Vladimir Feodorovitsch (är närvrända åttio år gammal) sitt i hem och tango är nu rikt försyltade huse- och hofministerembete i häänderna på sin son, grefve Alexander, för att kunna sluta sina dagar i ett värlig lagn. Sedan dess ser man dessa typiska figurer från det Nikolaiska Petersburg endast vid utomordentliga tillfällen. Sonen, en man om flera och emotio år, hade trådt i sin fara ställe, men är honom foga lik. Den stora, rympliga kroppen, uppbar ett hufvud med mongoliska drag, som innesätta af ett kortklippt, grått hår, mustascher och polsorger. Den roll, grefve Alexander spelar, är deremot temtigen lik fadern; han är kejsarens ständige följe-
slagare, deltagare i de kejsertliga spelpartien, den vit hvilken kejsaren meddelar alla sina personliga angelägenheter, och för eftrigt en man som så litet som möjligt befasstar sig med politiken. Grefven var i sin ungdom öfverdelslågt klädd för sina skulder och sin böjelse för höge spel; de furrar, som så sin tid belöpte sig till en miljöon rubel, har kejsaren med outräckligt tilnamod ständigt betalt, och spelpassiones skall på dets tiden blifvit betydligt.

ställningar, som de tvungits att uppgifva. Almeria har tillbakalagts insurgenckop-
pens första anfall. Cortes Voterade en
tackläggelseadress till staden. Majoriteten
i cortes bekräftöder regeringen och be-
viljar behöftiga penningmedel till ordnin-
gens upprätthållande.

alt greven af Paris har rest till Frohsdorf. — Thiers reser om mindag till Schweiz.

Nytt arbete af Charles Darwin. II.

o. s. v. När belet nu samma ejdästilhet framträder, om än endast med ringa styrka, så visar sig en benägenhet till i förd af vanans makt och till visst inhördes sammankopplingen dessa samma rörelser, eftersom de kanske lige till ringaste nytta. Några rörelser och handflagar, som givits kända äro för-

osöker gång, högtjadt skrattande, uppblåstigt
pratande och sjungande på gitarran. Helt-
lunger instälde sig nu, hvarafter han lade si-
, att sovra. Vid uppvaknandet var han åter-
skild, om man undantager, att han led af tri-
vudvick och mäktighet. Hos vanskliga har
härre ofta stor benägenhet att resa sig upp,
kvilket i hög grad beter på dets torthet och
sträfhet, en följd af belärande verksamhet hos
badkörtilarne. Denna företeelse nämnas t. ex.
redan af Skhospide, hvilket Darwin åställ-
lig gänger citrar. En läkare vid ett dårhus
har för Darwins uppgiftvit, att patienten, hvil-
kes hår står mycket på ända, ofta draka under
för sin sjukdom, och att härat haft
som hafva fått endast i ringa mä oppitiende,
 blir jemnt, då de återfå helsan.

Bodnad är ett annat exempl på nervsystem-
ets inveckan, och denna företeelse behandla-
syches iförigt af Darwin. Vi vilja i kort-
het redogöra för det allt, hvarpå han anser
dansamma hafva uppkommit hos rheumiskan.
Darwin uppställer härvid den hypotesen, att
om uppmärksamheten starkt riktas på något
kroppsdel, en benägenhet uppstår att invecka
på den vanliga kontraktionsen af detta ställe-
ns arteter. Detta benägenhet bör i hög
grad hafva förstärkt, om uppmärksamheten under
många generationer bestått ofta riktats på
samme kroppsdel. Samma verkningsar borga si-
valdes frambragtas, när holet vi titka, si-
mödra betrakta eller bedöma vila handlings-
eller vär karakte. Eftersom denne teori ant-

Darwin lätt att förklara, hvarför ansiget redan mycket merå än andra delar af kroppen, shun exemplet ej saknas på, att rednaden har sträcka sig ganska långt ned, hvarejente han i den samma flaser orsaken till, att äfven vissa mänsklor konna rodnas, hvilket här visar sig på så sätt, att deras hud på t. ex. kinderna gossons blodutloppet blir mörkare än eljest. Afven viser han, att man enligt denne teori kan förestå, hvareffle en rodnande person förlider bestt ansiget och undviker att blicka på den person, som varit orsak till rednaden framkallande.

Vi hafva i det föregående anfört och med alligräfth åt exempel ur den rikhaltiga samling, som finnes i Darwins arbete, belyst de treuns principer, enligt hvilka han sökt förklara en mängd af de rörelser och åtbörder, som mer eller mindre allmänt betraktas som uttryck för vissa tionsordningar och förmindelser hos mänskhan och de högre djuren, och enligt hvilka principer Darwin, fullkomligt erkännande, att mycket kann återstår att utreda på detta fält, tror, att äfven öfriga uttrycksförteckningar böra kunna tolka. Många af de allmänna uttryckene ärö bögeligen komplicerade och glö ovedersäglichen i art, hvilket änuom intressanta exemplar visas vara hindrarna äfven med tillflögligtvis uppträdande, i en nytt modiförande, till och med skadliga, uttrycksfäförliga åtbörder. Att dessa uttryck gifte af, är ett obestridligt faktum, hvarup Darwin anförf flera exemplar från barn och bländadde personer. De sista uttryckene ärö så långt från att hafva blifvit inhärda eller schällits i individen genom efterhärming, att liknligga bland dem från vår tid gäste ålder och alla vårt lif igenom ske emedvetet och otidigas, som nyss sades, af små barn och bländadde, hvilka senare ju onödigen kunna hafva fått dem af andra mänsklor. En del uttryck hafva dock idest uppkommit genom viljan, eftersatt och medvetet, men sedemora övergått till plågsed.

I de till uttryck tjejande rörelsernas och åtbördernas stora överensstämmelse hos alla mänsklor finner Darwin ett nytt stöd för den åsichten, att dessa härleda sig främst ena stamform, hvilken mest hafva varit i en fullkomligt mestlig till sitt utseende och i bestydande grad äfven till sin ejäl före en tid, då racerna divergerade från varandra, afvensom bevis för mänskhanas här-

lammända fråga någon Negrodjurform. Men det är icke endast i detta hänseende, som uttryckens studium är af vigt: uttryckon i och för sig själva — eller sinnesörelsernas spek, såsom de någon gång blifvit kallade — är enligt Darwins åsigt helt väst af stor vigt för mänsklighetens väl, hvarjemot det attutsligivna är förbundet med stort intresse att kunna ihålla desshärna eller ursprunget till dem olika uttryck, som vissa sig i andra mänskliga ansichten, att nu icke nämna de hela dessa tema djur förekomma. På grund härav shall läsaren återigen intäkoma i det här, härmed Darwin, shuru han så betydligt intagit till denna saks utredande, afslutar här fråga varande arbete, nämligen: »Af dessa lika skilj kunna vi sluta, att vist funnes författare vilj förtjeat den uppmärksamhet, vilken den sedan rönt fria mänskliga uttryckta iakttagare, och sät det förtjener att man mera uppmärksammas, särskilt af hvarje liktlig fysiolog.»

Väderleken i Norra Europa. Den 1 Augusti 1873, kl. 7 f. m.				
Ort.	Barrn.	Therm.	Vind.*	Väderlek.
Helsingfors.....	739,3	+ 18,0 SO.	1 Nöst, medel.	
Köpenhamn.....	739,3	+ 16,4 S.	1 Nöst, klast.	
Falun.....	739,3	+ 16,1 SY.	4 Hälftklast.	
Uppsala.....	734,3	+ 17,3 SSE.	4 Hälftklast.	
Söderhamn.....	734,3	+ 18,7 SW.	2 Muist.	

Carlsson	752,3	+ 16,4	RSV.	3	Mulet, mulet
Göteborg	752,6	+ 17,6	ST.	1	Mulet, mulet
Väby	752,6	+ 18,6	STV.	3	Mulet,
Karlshamn	752,8	+ 18,6	S.	0	Mulet.
Böd					
Fjällbacka	752,9	+ 18,6	N.	1	

Grindelwald	738,3	+ 15,0	N.W.	High.
Sandensalp	738,0	+ 15,0	SW.SW.	West end of
jet (Kristiansand)	738,5	+ 15,0	SW.	West end of
Gneissbank	738,1	+ 15,0	N.W.	East.

Weser	132,1	+	20,3	V.	1. Klasse
Elbe	737,9	+	19,8	V.	2. Halbklaire
Arrogel	—	—	—	—	—

at Petersburg	—	—	—
Riga	—	—	—
Turku (Finl.)	154,6	+ 13,3	V.
Toronto	152,2	+ 16,1	V.
Valencia (Ireland)	763,3	+ 16,2	V.
			2 Hälftekt
			1 Hälftekt
			2 Nät. mörkt